

המסע של רותי

מחבר: מיקי כהן

כל הזכויות שמורות @

2009

שער ראשון

"מה הלאה?" שאלה רותי וקמה ממקומה אחרי שלושה חודשים של שהיה מכווצת מעלבון בדירתה.

כך החל מסעה של רותי אשר יובילה אל ארץ רחבה ונסתרת. בו תמצא איש ואלוף, ובבוא העת תעמוד על ספו של מצוק ותבקש לתת עבורו את חייה. במהלכו תחליף את צבע שערה שלוש פעמים, ותלמד לדבר בקולותיהם של ציפור, אריה ונחש.

המקום הראשון אליו פנתה היה המטבח. נעמדה זקופה במרכזו והחלה חושבת מדוע לכל הרוחות התעוררה דווקא היום. משה בן זוגה עזב אותה לפני שלושה חודשים. היא ביקשה אז כי יישאר, בכתה בקול מר, אך הוא נותר שותק כשעיניו מרוחקות.

"קח אותי אתך." הצליחה לומר בקול יציב, "אלך מאחוריך, אפילו לא תדע שאני מצויה שם." חשה בהשפלתה והנחיתה לו סטירה בכל כוחה. משה כשל לאחור, מלמל סליחה וברת.

עתה היא ניצבת במרכז סלון דירתם חשה בכאב חסרונו אך דעתה נחושה למצוא לעצמה נתיב אל מקומות חדשים.

לאן? כל הארץ בפניה... לא מזמן שמעה על חבורת תימהוניים הרושמת את קורות מדינת ישראל לקראת החורבן הבלתי נמנע. כתב הרדיו סיפר כי הם חיים בישוב נידח בגליל. אולי תציע להם לרשום את דברי ימי הספרות. זו תהיה דרך מצוינת לשכוח את מצוקתה, קריאת ספרים היא הרי הדבר האהוב עליה ביותר.

הלכה למטבח והביטה במפת הארץ שתלו היא ומשה לפני זמן רב. סקרה את אזור הגליל ואחר השפילה עיניה עוקבת אחר הנגב ההולך וצר, ובקצהו... אילת. זהו! מתאים לה. גברים שזופים ויפיפיות בביקיני זעיר. אין לה ביקיני אבל היא תקנה, ובשמחה תשתתף בפורקן החושים שהמקום מבקש. גם מגיע לה. ארבע שנים היא לומדת רפואה באוניברסיטת תל אביב וזוהי אתנחתא לפני הצלילה לבחינות סוף השנה. אם לא תנצל אותה תחזור לחיי עבודת של הלימודים מבלי שהספיקה לנשום ולו מעט אוויר חופשי.

את משה הכירה בקפיטריה של מדעי הרוח. המקום החביב עליה בכל האוניברסיטה. האנשים המבקרים בה אינם כה זהירים על עצמם, ובעיניהם יש יותר שאלות מתשובות. אך הסיבה העיקרית לחיבתה למקום היא ציוריו של קנדינסקי התלויים על הקירות, קווי צבע שסובבים ונצמדים זה לזה. כאילו באים

מהשכל אבל בעצם פוגעים ישר בלב. הם מחממים את נפשה של רותי בניגוד לקור המנשב מקירות המנזה בפקולטה לרפואה.

חודש ימים נפגשו כמעט מדי יום עד שעברו לדירה משותפת. לבה התכווץ, בן הזונה... הייתה שם הבטחה לקשר נפלא, עמוק ומיטיב. הכעס והעלבון תפחו שוב במוחה ועמם הכרה שהייתה שותפה לכך שיחסייהם הפכו למריבה אחת מתמשכת.

חרקה בשיניה. היא אינה מצטערת על שיחסה שלקראת פרידתם הפך להיות לדותי, גם משה השתתף בחגיגת הטבת. לבה רק דואב על חיבור נהדר שאבד. דקירת הכאב התחזקה ואז שככה. הזדקפה בנחישות ופנתה לארוז. היא נוסעת לאילת. תשכב על החוף ותאזין למשפטי הפיתוי של התיירים שיעוטו עליה. עליה רק לקנות ביקיני זעיר, בצבעי אדום וכתום. עוד יספרו עליה אגדות, היפיפייה מרמת גן שהגיעה לאילת, ניצחה ונעלמה. אני אשה, אני אשה, אני אשה, נראה אם מישהו יעזי כנגדי.

בחנה את מראה בראי. אין ספק, גוף מפואר. חזה גבוה ועגלגל, אגן מעט רחב המשתפל לירכיים חזקות, ומעל לכל אלו פנים מתוקות שרק לפעמים מעוררות יראה בגלל העיניים הנוקבות.

באילת החלו שבועיים קודם לכן לבנות את בית העירייה החדש. נחמיה ראש העיר התייצב בצד הקבלן והתבונן בדחפור ענק שנעץ את כפו הכבדה באדמה. סלע גדול התרומם לאיטו ונשבר, ולטאה זינקה מעליו ונבלעה בשיחים. כף הדחפור שבה להעמיק ונחמיה טפח ברצון על כתף הקבלן ופנה לשוב למכוניתו. על פי התכנון ישכון משרדו בקומה החמישית ובימים בהירים יוכל לצפות ממנו אל ארמון המלך בעקבה.

שרשראות הדחפור נעות. גדר מוקמת ולעת הערב תתייצב ותסגור על אתר הבניה. הלילה יורד. שני שומרים בדואים יושבים רכונים מעל המדורה הקטנה וחושבים את מחשבותיהם. לאחד מהם מגרדת הבוהן והוא רוכן ומסיר את נעלו. תנועותיו לוכדות את עיניה של רותי החולפת על פני השער בגדר. אורה של המדורה ושתי הדמויות האפלות בצידה מעוררים את סקרנותה, אך היא עיפה אחרי הנסיעה הארוכה וברצונה למצוא תחילה חדר לישון.

במלון הקטן האישה המקבלת את פניה מדברת עברית נהדרת במבטא אנגלוסקסי, ורותי חושבת לעצמה שבודאי נשארה באילת מאז תקופת המנדט. היא שואלת לשמה, "תַיִיה" משיבה הזקנה ורושמת בקפידה את פרטיה. בהחלטה רגעית שוכרת רותי את החדר לשבוע ימים.

יש בחדר שתי מיטות צרות שהיא מצרפת לאחת רחבה. בבוקר המאוחר היא מתעוררת. בתי שחיה לחים מזיעה והיא נחפזת למקלחת. דקות ארוכות היא מתענגת על המים הזורמים ואחר יוצאת אל הרחוב. האוויר מרענן והיא נעמדת ושואפת במלוא חזה.

"פס..." נשמעת שריקה, נער החולף על אופניים משמיע צליל התפעלות. רותי

מחייכת והנער עוצר בחריקה, "צריכה עזרה?"

"תודה אני מסתדרת..." היא משתהה, "בעצם אני מחפשת משהו."

מצחו של הנער מתקמט ואחר מתבהר, "יפה כמוני?"

רותי פורצת בצחוק מתגלגל, "לא, אני מחפשת משהו לא משהו."

הנער מתעשת בלא שהיה, "אני אלוף במציאת משהו."

"ותעזור לי ככה, בלי שום סיבה?"

"אולי נשיקה אחת, קטנה?"

רותי שבה ופורצת בצחוק.

הנער מביט בה בכמיהה. היא קרבה ונושקת לו על לחיו, "הנה."

"יו... פגשתי נסיכה." הנער מניח אצבעות על לחיו, "יש לך רמז מה המשהו שאת

מחפשת?"

"עוד לא, כשאדע אולי אספר לך."

הנער מביט בה במבט ממזרי, "תקראי 'אנוש' ואני אתייצב. כולם מכירים אותי."

"אני בטוחה." רותי מחייכת כשהוא מדווש באופניו ומתרחק.

קודם כל לשתות קפה של התחלת היום. עיניה של רותי מאתרות בית קפה

שאפלוליתו מפתה. בתחושת רווחה היא מתיישבת על כסא בצד המזגן, אלוהים

כמה טוב.

מלצר נמוך קומה מתקרב, "שלום?" הוא אומר באנגלית.

רותי מזהה מבטא שוודי או הולנדי, "מיץ תפוזים בבקשה."

"הזמנה טוב מאד." אומר המלצר בעברית עילגת.

"אתה מהולנד?" שואלת רותי.

"דנמרק."

"דנמרק." רותי מופתעת. המלצר פונה ללכת, "חכה רגע יש לי שאלה. הכלבים

הגדולים שקוראים להם 'דנים' הם באמת מדנמרק?"

המלצר מתבונן בה באי הבנה. הוא צעיר מאד, מבחינה רותי.

"הכלבים בדנמרק קטנים, אוספים כבשים." הוא משיב.

"והכלבים הדנים הגדולים?"

"לא ראיתי אף פעם."

רותי נשענת לאחור באכזבה. המלצר קד ומתרחק.

השמש לוחטת. רותי מרחיבה באצבעותיה את צווארון החולצה שהיא לובשת. אל תדאגי, באת למקום הנכון. רק תני לעצמך זמן ותמצאי את הסיבה שדחפה אותך לכאן.

רגליה נושאות אותה לחוף. את הביקיני לבשה עוד בחדרה ועתה היא פושטת את בגדיה ורצה למים. איזה תענוג. היא מתהפכת על גבה, עיניה נעצמות והיא חולמת. שני צבים נעים ממזרח למערב. על גבו של אחד סימון הדומה למפת שבילים. הוא נושא על גבו מושב קטן ועליו תולעת שגווה זקוף. "שלום," הם אומרים לה, "טוב לראותך."

שלום. היא משיבה, "אנחנו מכירים ממקום כלשהו?"

"יש לנו מכתב עבודך," אומר הצב שעל גבו מפת השבילים, "כתוב עליו רותי גבעול, האם זו את?"

"אני בכבודי ובעצמי."

אנחת רווחה חולפת בין הצבים. התולעת רוכנת לפנים ומוסרת לה גליל נייר,

"הכתב קצת רשלני כי היה לנו מעט זמן."

"תודה רבה." רותי אוחזת בעדינות במגילה הזערורית, "אקרא כשאשוב לחדר, או שאתם צריכים תשובה מידיתי?"

"לא, המגילה הועברה ואין צורך בדבר."

עיניה של רותי נפקחות. השמים מעליה כחולים ובוהקים והיא מתקשה להאמין שממש נרדמה על פני המים. מזל שגופה דאג להחזיק אותה צפה. שני צבים ותולעת, איזה חלום. היו לתולעת עיניים גדולות ועגולות והיא יכולה להישבע שזיהתה בהן חיוך כשמסרה את המגילה.

החלה לשחות בתנועות חתירה חזקות אל עומק הים. התרחקה כמה שלבה העז, ואז התהפכה על גבה מניחה לגופה לשוב ולצוף. הפעם חששה לעצום את עיניה והתבוננה בשמים מעליה.

אחר הצהריים פנתה לשוב כשגופה לוחט מהשהייה הממושכת בשמש. כל שביקשה היה להתקלח ואחר כך להשתרע על המיטה בחדרה. תשכח את משה ואת לימודי הרפואה ותניח לאווירת הכלום שאופפת את אילת לעטוף אותה.

חולצתה פתוחה וחזיית הביקיני האדומה צדה את עיני העוברים. היא חולפת על פני אתר הבניה. הטרקטור מעמיק את חפירתו ואבני סלע עצומות מונחות בצד הבור כמקדש שקרס. על אחת האבנים יש סימני כתב ורותי עוצרת להביט. האות

'למד' כתובה בשחור ולידה האות 'יוד'. האותיות הסוגרות את המילה 'ישראל', היא חושבת, רק בהיפוך. סלע חדש נוחת על ערמת הסלעים והאותיות נסתרות. המקום מעניין, אין ספק בכך. לצד הטרקטור ניצב הקבלן. מתבונן בנעשה כשידיו משוכלות על חזהו. שליט באחוזתו, שבע רצון וזועם בו זמנית. דחף עולה בה לעבוד בידיים, לשחרר את האש הכואבת, לגעת, לשבור. רותי פונה ונכנסת לאתר. עיני הפועלים פונות לעברה והיא קולטת את השתקפות חזייתה בעיניהם. בחפזה היא רוכסת את הכפתורים חשה מבוכה לנוכח אדי התאוה העולים מגופם. הקבלן סוקר אותה בתימהון. רותי בת עשרים ושש, אך מראה צעיר מאד והוא לא היה נותן לה יותר מעשרים. למרות זאת ניכר שהיא חומר טוב, גופה חסון ומוצק.

"אני רוצה לעבוד יום אחד בשבילך." היא אומרת.

פיו של הקבלן נפער, "בתור מה?"

רותי מחייכת אליו, "כל מה שהגברים עושים אני מסוגלת לעשות."

הקבלן פורץ בצחוק, "יש לי פה פועלים שעובדים עשרים שנה."

"עבדתי אצל אבא שלי בעבודות עפר והייתי טובה מאד." בטחונה מדבק והקבלן מחייך בעל כורחו.

"את תהרגי לי את הפועלים, הם בחיים לא יצליחו להתרכז כשאת בסביבה."

"אל תדאג כשאבוא לעבוד אראה לגמרי אחרת, הסלע הזה ירגש יותר ממני."

בחייך רק יום אחד." רותי מביטה בו במבט מפתה.

הוא שוקל ונכנע. מסכמים שתעבוד בחינם, הקפה על חשבונו אבל לרותי זה אינו משנה.

"בשש בבוקר מתחילים."

"אגיע בזמן."

רותי באתר הבנייה חשה בגופה המתחמם בניסיונו לעמוד במאמץ שאינו רגיל בו. היא חוגגת את מאמץ השרירים, יותר מדי זמן ישבה על ישבנה בלימודים. הגוף נע בתנועות חדשות, שריריה דואבים אבל הפועל לפניה דוחף להתקדם והיא מנסה שלא לפגר. שניהם אוחזים בצינור מתכת ארוך ונושאים אותו אל גג הקומה הראשונה. הצינור הזה יחבר את השירותים במחלקת הרווחה אל בריכת הניקוז המרכזית. הצינור נטמן ברצפה ורותי מביטה בו מרוצה. קודם לכן חרטה עליו מילות ברכה והיא מקווה שהמשתמשים בו ייהנו מטובו.

חמש אחר הצהריים. רותי פנתה לצאת עם שאר הפועלים בסיום יום העבודה. שני השומרים הבדווים הגיעו והתמקמו בפניתם. נפרדה מהפועלים לשלום ופנתה ללכת

לחדרה משתוקקת להתקלח. צעדה במהירות ונחבטה בבחור שחצה את דרכה. הוא הועף וצנח בחבטה על המדרכה. עיניו התרוממו והוא הביט בפליאה ברותי, "סליחה." הצליח לפלוט.

רותי חייכה בדאגה, "לא קרה כלום." רכנה אליו מבקשת לראות אם נפגע. "אני מאד עייף, אמר בקול מתנצל וכמעט בלתי נשמע, "הסתובבתי כל היום, אני מחפש משהו."

רותי הביטה בו בשתיקה. מבקשת ללכת אך חוששת להשאירו לבדו. "דברים חשובים מאד," המשיך בהסבר מגושם כמבקש להצדיק את מוזרות התנהגותו. קולו דעך ורותי זיהתה בעיניו את חולשתו. "מתי אכלת פעם אחרונה?" שאלה בקול רך.

הבחור הביט בה מופתע, "אתמול, אני חושב."

רותי בחנה אותו. אחת ההתמחויות ששקלה היתה פסיכיאטריה אבל אחרי מחשבה החליטה כנגדה. אין לה שום דבר נגד פסיכיקים אבל גם לא משיכה מיוחדת אליהם. "בוא נלך לאכול משהו ואחר כך תוכל להמשיך לחפש את הדברים החשובים."

שריקה חדה עלתה וזוג אופנים עצר למולם בחריקה. מאור הביט בתמיהה באנוש המחייך לרותי.

"מסתדרת בלעדי?"

רותי הביטה בחיבה בנער, "בקושי."

עיני אנוש זהרו, "אם הוא מפריע לך, רק תגידי ואני מעיף את החלשלוש הזה." "אני מסתדרת." רותי חייכה אליו ואנוש יצא לדרכו.

מצאו מסעדה והתיישבו. רותי הזמינה קפה שחור וארוחה דשנה לבחור. אכל בתאבון רב, חסר כל מודעות למזון ורק משביע את רעבונו. שימח את רותי שלא הציף אותה במילים ובחר להתרכז באכילה. אחרי שעה ארוכה סיים ונשען לאחור באנחת רווחה. בעיניו, הבחינה רותי עלתה בהירות שלא היתה בה קודם ונדמה שהוא מבחין בה בפעם הראשונה. "סליחה," אמר, "הייתי אידיוט. קוראים לי מאור."

"רותי." רותי חייכה אליו, "נזמין קינוח ותהפוך לחכם."

הזמינו עוגה גדולה של שוקולד וחילקו אותה. מאור אכל בעונג עצום ותחושתה של רותי כלפיו השתנתה, הבחור אולי מוזר וילדותי, אך נראה קשור למציאות ובעל חוש הומור אם היא מזהה נכון את הקמטים בצידו עיניו.

"מה הדברים החשובים שאתה מחפש?"

מאור התבונן בה כתוהה אם היא מוכנה לדברים שבפיו, "מצאתי ספר שבו כתוב על מעמד הר סיני ועל שבירת הלוחות הראשונים בידי משה." רותי הביטה בו בתמיהה, "אני יודעת, קוראים לו התנ"ך." "זה ספר חיצוני לתורה שהתגלה לא מזמן ובו מתואר מעמד הר סיני בצורה יותר מפורטת. האותיות על הלוחות הראשונים היו עשויות אש, ובספר נכתב כי גלשו מהלוחות אחרי שבירתן והסתתרו במערה בצלע ההר." מאור הביט בה בעיניים רחבות כמבקש להחדיר בה את חשיבות הגילוי.

רותי דלתה ממעמקי זיכרונה את סיפור מתן תורה, ונזכרה כי משה ניתץ את לוחות הברית ירד מהר סיני כשנתקל בחטאי העם. אחרי שטבח בחוטאים עלה בשנית להר וחזר עם לוחות חדשים. "אתה מחפש את לוחות הברית המקוריים?" שאלה בזהירות.

מאור הופתע, "מה פתאום? לא הלוחות מעניינים אותי אלא האותיות שירדו מהן." "ומה תעשה כשיתגלו בפניך?" איכשהו רותי ידעה שזו השאלה הנכונה.

"בספר נאמר שאם אדם ימצא ולו אחת מאותיות האש יחשפו בפניו סודות הבריאה." מאור נבוכ, "יש לי כל כך הרבה שאלות לשאול אותך. לפעמים אני כמעט משתגע מרוב שאלות." הוא עצר כמתחרט על התפרצותו. רותי זיהתה את המבט על פניו מתוך זעזוע, הוא נשקף מעיניה שלה כשצללה לתהום אחרי נטישתה בידי משה.

זקן וילד, חכם וטיפש... רותי ניסתה לזהות את תחושתה. לבסוף חייכה אל מאור. הוא חיך אליה חזרה. את האדם הראשון שאני מספר לו על כך. לא רציתי שיחשבו שאני משתגע. משום מה נראה לי שאת תקבלי אותו בהבנה."

רותי קיוותה שמחשבותיה אינן משתקפות על פניה. עדין אינה משוכנעת לחלוטין שהוא שפוי, רק שפניו התמימות מתחבבות עליה יותר ויותר. מאור פרש את שתיקתה כהסכמה ונעץ שיניו ברעבתנות בפרוסת העוגה האחרונה שנותרה בצלחת. רותי פרצה בצחוק.

מאור ביקש עט מהמלצר והחל לפרש את שמה כשהוא נעזר ברישום על מפית. הר הסביר, מייצגת תנועה לפנים, אך הו חוסמת אותה בדרך לת המייצגת את סוף הדרך. מאור נעץ בה את עיניו מבקש להסתיר את תנועת לבו לעברה והציע לה בבדיחות להחליף את הו בש ולהפוך את שמה לרשת, אז תוכל ללכוד דברים נסתרים. רותי גילתה כי היא נהנית משיחה שאין בה רפואות וחוליים. מבלי דעת קלע מאור לתרעומת שקיימת בה על חומרי הלימוד. הכול מפורש וגלוי. נדמה כי בעוד תקופה לא ארוכה לא יותר לעוסק ברפואה אלא להאכיל נתונים למחשב

משוכלל ואז לפעול על פי הנחיותיו. זו הסיבה שהיא שוקלת התמחות ברפואת משפחה למרות התנגדות הוריה לבחירה הפחות יוקרתית. לפחות תעמוד ישירות למול חוליה ותגלה בכוחות עצמה את המחלה המסתתרת מאחורי הסימפטומים.

"כשהגעתי עם האוטובוס לאילת ראיתי לפני הכניסה גבעה שיש לה צורה מיוחדת." מאור הפליג למחוזות אחרים ורותי הושבה ממחשבותיה. "חשבתי לחקור אותה."

"אני מכירה את הגבעה, ראיתי אותה כשהגעתי." רותי הביטה בו בסקרנות, תוהה כיצד הצליח בכלל להגיע לאילת. עדין ושביר למראה, נדמה כאחד שגדל במנזר ומעולם לא פגש בחיים של ממש. "אמרו לי שהיא נקראת 'גבעת אכבר'. בדואים גרים מסביבה והיהודים אף פעם לא מתקרבים אליה."

פיו של מאור נפער, "את רואה. אני חייב לבדוק את המקום."

רותי איבדה את סבלנותה, "אמרת שהמערה שבה התחבאו האותיות היתה בהר סיני, אז מה הקשר למערה ליד אילת?"

"הסתכלי," מאור פשפש בכיסו, העלה שקית ניילון דקה והוציא מתוכה שלושה דפי נייר מקופלים, "צילמתי אותם מהספר שסיפרתי לך עליו."

רותי קרבה ראשה להביט. באחד הדפים היה מצוירים לוחות הברית ומסביבם סימנים וסמלים מוזרים. מלאך בעל כנפיים רקד מעל הלוח הימני, ואשה חשופת חזה הגיחה בחיך מאחורי השני. "לילית." חשבה לעצמה. אצבעו של מאור נעה לאורך כנפי המלאך ועצרה ליד מילה שנכתבה בצד הכנף: 'שלם'. האצבע המשיכה ורותי זיהתה את השם: 'אהרון'. עיניה נעו לאורך הכנף ורותי ספרה שנים עשר שמות.

"אלו המתווכים," לחש מאור ביראת כבוד, "כולם היו כוהנים גדולים והם נבחרו להגן על לוחות הברית."

"מי היה שלם?" רותי חשה אף היא משום מה צורך ללחוש.

"מלכי צדק." מאור דיבר בידיעה בוטחת שהפתיעה את רותי, "הוא היה השליט הראשון של ירושלים ושמו נקרא עליה. כשדוד כבש אותה היא כבר נקראה במשך דורות 'עיר שלם'."

"אתה רוצה לומר שהלוחות היו בירושלים לפני הר סיני?"

"לא נראה לי..." מאור לעלע בגרונו ועצר, "לא יודע, הדברים קצת גדולים עלי."

רותי הניחה על זרועו יד מרגיעה, "תראה לי מאיפה הרעיון על המערה בכניסה לאילת."

מאור הצביע על כתם לכלוך בצד לוח הברית השמאלי, "תסתכלי היטב." רותי קרבה את עיניה. היו שם קטעי קווים ונקודות, דחוסים וקטנים מכדי שתוכל לזהות דבר.

מאור פרש את הדף השני. זו הייתה מפה משורטטת בקווים שחורים דקים. מדבר סיני נראה בה בברור והזווית בין קטעי היבשה שיצרה את ים סוף, "זו הגדלה פי מאה של הכתם." רותי העבירה את עיניה בתדהמה מהכתם למפה, "עליתי על זה לגמרי במקרה. החלטתי לצלם בהגדלה את העמוד כולו ואז ראיתי שהכתם מסתיר משהו. הגדלתי אותו והגעתי למפה של כל סיני. רותי הביטה בתרשים בהתפעלות. קווי הנוף נראו בברור ובמרכז התנוססה צורת הר ולידו צלב.

מאור הבחין במבטה השואל וצחקק. "הצלב הרס גם אותי. אולם אחר כך נזכרתי שצלב הוא אחד הסמלים העתיקים ביותר, ובהחלט יתכן שהנוצרים שאלו אותו ממקומות אחרים. אני חושב שהציור הזה עתיק מאד, תביטי." אצבעו ירדה אל המקום בו נמצאת היום אילת. רותי זיהתה סימנים דמויי אותיות. "זהו כתב עברי קדום. רשומה שם המילה 'תענך' שהייתה אחת מארבעת הישובים שבנה שלמה לעובדים באזור המכרות."

רותי הביטה בו, "עדין לא הבנתי למה אתה חושב שיש קשר בין המערה בסיני לאילת?"

"מיד תביני." אצבעו של מאור עלתה במעלה ציור הלוחות, ידו של המלאך נגעה בעגול שבתוכו ריקדו שתי דמויות קטנטנות שהזכירו ליצנים.

הדף השלישי נפתח. "זוהי הגדלה של הליצנים." רותי התנשפה בהתפעלות. "אני לא מאמינה." רגלי הליצנים הפכו לערוצים, וראשיהם התרחבו לשתי פסגות מעל שטח המזכיר בפרטיו את האזור המקיף את אילת. עצים גדולים עיטרו את אחת הפסגות, והטבעת אותה זרק אחד הליצנים לחברו הפכה לפתח מעוגל במדרון אחת הפסגות. בציודו הבחינה רותי בסימן צלב קטן בדומה לזה שראתה במפה הגדולה.

"זוהי הכניסה למערה באזור אילת." אמר מאור בביטחון שנראה לה מופרך לחלוטין, "הצלב מסמן את החיבור עם המערה בהר סיני. לפי החישובים שלי היא צריכה להיות ממש במקום שאילת נמצאת בו. אני חושב שיש בתוכה רמז על מה שקרה ללוחות."

רעד טיפס בגופה של רותי, קטן מכדי שיראה חיצונית, אך חזק דיו לחוש בו. זהו מספיק. הבחור שהצילה נחמד ואולי מעניין, אבל היא באה לאילת לנקות את

הראש ולהתרחק מכל מה ששורט את לבה. עיניהם נפגשו ורותי נדהמה משפעת האמון שקרנה ממאור. ניכר שאינו מודע לחלוטין לאופן בו חשף עצמו לפגיעה. היא הצטמררה במחשבה מה היה קורה אם היה מציג את רעיונותיו בפני מישהו אחר. במאמץ גדול חייכה אליו ושאלה אם יש לו מקום לישון בו. "לא הספקתי לסדר כלום." השיב במבוכה. "וכסף יש לך?" מאור שלח ידו והוציא ארנק מלא בשטרות חדשים. "באתי מוכן לכל דבר. יש לי כאן מספיק כסף להסתדר חודשים אם יהיה בכך צורך."

רותי רכנה במהירות והסתירה את הארנק הגדוש. "תכניס אותו חזרה. מה אתה חושב שזו ארץ התמימים?" מאור לבש באחת ארשת רצינות, "אני יודע בדיוק איפה אנחנו נמצאים. אל תדאגי, הפנים שלי מסתירות מישהו יותר חכם ממה שהוא נראה."

רותי הופתעה ופרצה בצחוק. מאור התגלה כמורכב יותר ממה שחשבה. "בוא נלך לאכסניה שלי אני חושבת שנשארו לבעלת הבית כמה חדרים פנויים." בשבע בבוקר התעוררה ונתרה לשכב. כל כך נעים לה השחרור מהצורך להחליט. באחת נזכרה במאור. כפי שקיוותה היה חדר פנוי עבורו, השלישי בהמשך המסדרון. התרוממה ללכת לשירותים והופתעה לגלות דף נייר מונח בצד הדלת. מאור מודה לה מאוד על מה שעשתה למענו, הוא יחזור אחרי שיבדוק את המערה בגבעת הבדואים.

רותי התמלאה בכעס, כפוי הטובה. יכול היה להזמין אותה ללכת אתו. הסתובבה בחדר שוצפת עד שקלטה שלמאור אין כל דרך לדעת שעורר את סקרנותה. הרי לא אמרה שסיפור שבירת הלוחות והאותיות הנחבאות משך את ליבה, ושאי שם במהלך הלילה קיבלה זמנית את המלצתו להחליף את ה' בשמה לש' ולהשליך את הרשת שנוצרה על דברים חדשים.

כשני קילומטר צפונית לאילת. רותי ירדה מהמונית וחיפשה בעיניה אחר הכניסה לגבעת אכבר. מאהל בדואים גדול ניצב למרגלות הגבעה ובצידו שלוש מכוניות וטרקטור עצום.

התקרבה בזהירות חוששת להפריע. היריעה הקדמית של אחד האהלים היתה מורמת, ופנים האוהל היה גלוי. שטיחים כיסו את רצפת האוהל ועליהם כריות לשיבה. אדם זקן ישב לבדו, מקומט וכפוף ממשקל השנים. הוא הבחין בה והזמינה בתנועת יד להתקרב.

רותי התקרבה ונעמדה כשאינה יודעת מה לעשות. הזקן בחן אותה בעיניים כהות ורותי נבלעה במבט שנדמה כסופג את נפשה אל תוכו. שאפה שאיפה עמוקה

והרפתה את שריריה, מניחה לו להתבונן בה כאוות נפשו. אין רבים שמפחידים את רותי והזקן הזה לא יזכה בסיפוק. עשן היתמר מהנרגילה שלו ורגיעה ירדה על רותי.

"מה שמדך?" נשמעה שאלתו בקול רך בעברית בהירה בלא שמץ מבטא זר.
"רות."

הזקן הנהן בראשו כמאשר ואחר שאף מפומית הנרגילה. קול שיעול פרץ ממנו והוא נרכן לפנים מנסה להשתלט עליו. דופן האוהל הוסטה וגבר מבוגר, כבן ארבעים, לבוש גלבייה לבנה ומרשים בהופעתו נכנס והתקרב לזקן. ילדה קטנה נדחקה מיד אחריו נושאת מגש נחושת גדול ועליו קומקום רותח וכוסות. היא העמידה את המגש על הקרקע ומזגה בחופזה כוס תה. הגבר הרים את הכוס והגישה לזקן, זה לגם באיטיות ושיעולו שכך. הריח החריף של המשקה הכה בנחיריה של רותי. קפה? תה? היא שאפה שוב. משהו מר, מאיים מעט. הגבר והזקן הביטו בה בשלווה. המבוגר מזג כוס והציע לה מקום ישיבה. רותי התיישבה וקיבלה את הכוס לידיה. היא לגמה לגימה קטנה. מתיקות המשקה הפתיעה אותה. עיני המבוגר ננעצו ברותי והיא מצאה עצמה נדרכת לנוכח המבט החד.

"אני מחפשת חבר שלי שאולי הגיע לכאן. קוראים לו מאור."
המבוגר הופתע מדבריה, "אף אחד לא הגיע היום. מה יש לחבר שלך לחפש אצלנו?"

רותי היססה והחליטה להיות גלויה, "הוא מחפש מערה מיוחדת בסביבה וחשב שאולי היא נמצאת בגבעה הזאת."

מבלי שדבר השתנה ידעה רותי שעשתה טעות חריפה. משהו בנוקשות גופו של המבוגר ובמבט עיניו של הזקן שהפך כהה ומאיים.
"הגבעה היא מקום של זבל," אמר המבוגר בהחלטיות, "היא לא מעניינת אף אחד."

רותי אזרה אומץ, "אבל אולי יש בה משהו שאתם בעצמכם לא יודעים."
ניצוץ מסוכן חלף בעיני המבוגר, "הכי מסוכן אלו בורות לא מסומנים שיכולים להיות מאד עמוקים."

שקט השתרר. ברותי עלתה הכרה כי מוטב שתניח לנושא. המבוגר בחן אותה ונראה כי קלט את וויתורה. הוא התרפה ובחיוך מילא את הכוס שהתרוקנה. קול מוכר מבחוץ הקפיץ את רותי. מאור נראה מבעד לפתח האוהל כשעל פניו מבט מופתע, "מה את עושה פה? התבלבלתי בדרך ורק עכשיו הצלחתי להסביר

לנהג המונית לאן להגיע." עיניו קלטו את מראה הבדואים היושבים בלא תזוזה.
"שלום." הוא התקרב בתמימות כשידו מושטת. המבוגר לחץ את היד מבלי
להתרומם והזקן התעלם.
מאור הסיג את ידו בהרגשת אי נוחות, "שאלת אותם על המערה, מה הם אמרו?"
מבט הוחלף בין הזקן למבוגר, "מה יש במערה הזו שאתה מחפש?" פנה המבוגר
אל מאור.
באחת חזרה אל רותי תחושת הסכנה אך מאור היה נלהב מכדי להבחין בכך,
"קראתי בספר שישנה מערה באזור שאולי קשורה למתן תורה לבני ישראל בסיני."
"באיזה אופן היא קשורה?" הקול היה אדיש אך רותי חשה בסכנה ההולכת
וגדלה.
מאור קלט סוף סוף את המתח המצטבר והסס.
אלוהים, אמרה רותי לעצמה, זו הייתה טעות לבוא לכאן ללא הכנה מתאימה.
קול צעקה נשמע מפי המבוגר והאווהל התמלא באחת בגברים. פקודה ניתנה ורותי
ומאור נלקחו בחזקת יד אל מחוץ לאוהל.
"מה אתם רוצים? לא עשינו כלום." מאור היה אחוז בהלה.
חבטה חזקה בגבו שלחה אותו מתנוודד לפניו והוא כשל ונחבט בקרקע. אחד
הבדויים משך אותו בגסות. דלת מחסן פחים נפתחה והם נדחפו לתוכו. הדלת
נטרקה, מנעול נסגר ודממה השתררה. אור שמש חדר מבעד לחורים קטנים וצייר
עגולי אור על הקרקע.
"לא היינו צריכים לספר להם על המערה." אמרה רותי את המובן מאליו.
מאור היה מבוהל, "את לא חושבת שהם מתכוונים לפגוע בנו?"
"יש בגבעה משהו חשוב. ראיתי את המבט על פני הזקן כששאלתי על המערה."
"המבוגר הוא כנראה אחד מהמנהיגים, אולי אפשר לשכנע אותו שלא באנו
להזיק." מאור פסע הלוך ושוב בין קירות הפת, "או שאפילו נעזור להם לגלות מה
יש להם בגבעה."
רותי הביטה בו בהפתעה. ברור שהיה נפחד, קל היה לזהות זאת מהאופן בו נע
בחוסר מנוחה, אך הרצון למצוא את האותיות היה חזק ממנו. היא התנערה
ובחנה את קירות המחסן, "אלו לוחות פת, אפשר בקלות לפרוץ דרכן."
"אולי נחכה שיביאו לנו אוכל ואז נאיים עליהם שהשארנו הודעה ותוך כמה שעות
יבואו לחפש אחרינו."
"שישכחו מזה." רותי הטתה את גופה והסתערה על דלת הפחון, חובטת בה חבטה
עצומה. הצירים נותקו באחת והדלת הועפה לפניו כשרותי נחתה אחריה על

הקרקע. שני הבדווים הניצבים ליד הפחון הביטו בה בפה פעור. רותי התרוממה במהירות ופנתה לרוץ אל האוהל הגדול.

הזקן ישב עדיין בתנוחתו הקודמת. למראה רותי הנכנסת אל האוהל הרים ראשו בהפתעה, אך כששני הבדואים נכנסו לתפסה פלט קריאה קצרה והם עצרו. מאור הופיע אף הוא בפתח ונעמד אחוז בהלה.

יריעת האוהל הוסטה והגבר המבוגר נכנס במהירות. הוא הביט ברותי שנשאה אליו פנים מתריסות ופרץ בצחוק סוער. קולות עלו מצד הזקן ורותי מבינה בהפתעה כי הזקן הצטרף לצחוק. צחוקו של המבוגר שכך והוא פנה לעברה, "אבי מציע עבורך מחצית מגמליו."

רותי התכעסה, "אני לא למכירה."

המבוגר חייך, "אימי הייתה החזקה בנשות השבט, שברה את רגלו של אבי כשבא לחוטפה. הוא אוהב את נשותיו סרבניות."

הזקן הביט בה בפנים רציניות ובהלה עלתה ברותי, עד שהבחינה בריצוד השדי בעיני המבוגר. "אתה מתבדח?" קבעה עם חשש קל.

"לפני חמישים שנה הוא לא היה מהסס לרגע." ענה המבוגר ורותי שהכעס שב לעלות בה הבינה להפתעתה שזכתה במחמאה. היא הביטה בזקן מבחינה לראשונה בגבר האדיר שהיה בבחרותו, "בודאי אהב מאד את אשתו."

בנו חייך, "את ידיהם קשרה אימי כאות לברית עולם ועד מותה פסעה לצידו."

"מדוע סגרתם אותנו במחסן? אין לנו כל כוונה לעשות משהו רע."

חיוכו של המבוגר נעלם, "מה רצונכם לעשות במערה בגבעה?"

"אנו יודעים כי יש בה סוד ואולי נוכל לעזור לכם לגלות אותו."

עיני המבוגר הפכו מאיימות, "איש אינו יודע עליה מלבד בני שבטי."

רותי השתלטה על פחדה, "מאור חושב שאולי יש במערה משהו מלפני אלפי שנים."

"המערה מקודשת לנו אך אין בה דבר מלבד קירות עפר." המילים נפלטו מפי המבוגר לפני שהצליח לעצרו.

פני מאור התלהטו, "תן לנו לראות אותה ואולי נגלה משהו נוסף."

המבוגר בחן אותו ארוכות וניכר שהוא שוקל את דבריו.

רותי פנתה אל מאור, "תראה לו."

"את מה?" מאור היה מבולבל.

"את הדפים... תסביר לו מה גילית."

מאור הוציא את שקית הניילון, שלף מתוכה את שלושת הדפים והתחיל לספר את שגילה בהם. כשסיים נשא המבוגר את עיניו והביט בזקן. דומיה השתררה. "פתח

המערה הוא כמו עיגול שלם." שבר אותה המבוגר וסימן להם לבוא אחריו. הם חלפו על פני האוהלים ופנו לטפס על הגבעה. שלדי מכוניות מפורקות ומכשירי חשמל ישנים היו פזורים מכל עבר והקרקע היתה מכוסה במעטה גללים וזוהמה. "כדי להסתיר?" שאל מאור, והבדואי גיחך בהסכמה. הם חלפו בצד מקרר אמקור ישן ורותי נזכרה כי בבית הוריה היה אחד כזה בילדותה.

המעלה הפך תלול. מאור סקר בעיניים בוערות את סביבתם. המבוגר חצה את קו הפסגה יורד מצידה השני. הפסולת היתה עדין מסביבם אך אופייה השתנה לשברי לבנים וקורות עץ ישנות. עץ שיטה גדול צמח באמצע המדרון והמבוגר כוון אליו את צעדיו. שני בדואים שהצטרפו בלא שהבחינו פסעו מאחור חרישיים בהילוכם אך עיניהם עוקבות בדריכות אחר תנועותיהם של רותי ומאור.

מאור הגיע ראשון אל עץ השיטה ועצר. הוא הביט כלפי מעלה הגזע ופלט קריאת תדהמה. בהתרגשות הוציא את הניירות מכיסו ובחן אותם, "תראי, פנה לרותי. בצד העיגול אשר מחזיק המלאך היה משורטט קו שהתפצל לשלושה קוים, שנפרדו אף הם לשלושה, ואלו שבו והתפצלו פעם נוספת. "חשבתני כל הזמן שזה ציור של מנורה, אבל תראי." ידו הצביעה על העץ.

נשימתה של רותי נעתקה. גזע העץ נפרד בחלקו העליון לשלושה ענפים עבים אשר התפצלו לשלושה ענפים דקים יותר ששבו והתפצלו לדקים מהם, מחקים במדויק את הצורה המצוירת בדף. עלוות העלים הסוותה את המראה, אך מהמקום בו עמדו ניתן היה להבחין בצורה הזוהה.

המבוגר הביט במאור במבט חודר, "מדוע נעמדת דווקא כאן?" "איני יודע." מאור הביט על הקרקע, "הייתה כאן אבן שעקפתי ונזהרתי שלא ליפול."

המבוגר הסיט את עיניו, "מעטים מבחינים בצורת הענפים." רותי התערבה, "אבל מה זה אומר?"

כתגובה החל הבדואי לצעוד כשהוא מכוון עצמו על פי הענפים. בפיצול הראשון סטה לימין, כשהוא עוקב אחר הענף הצדדי. בהתפצלות הבאה שב ובחר את הענף הימני והמשיך לצעוד. צעד נוסף והוא נעלם באחת. רותי התנשמה בבהלה ומאור הביט אל המקום בתדהמה, "איפה הוא?" בלא לתת דעתו מיהר לפנים.

צעקה נפלטה מפיו והוא גלש ונעלם. רותי הביטה בחוסר אמון במקום בו נעלמו השנים והתקרבה לאיטה, עקב בצד אגודל. האדמה נראתה מוצקה. הענף המרכזי התפצל והיא סטתה מעט ימינה. אלוהים, היכן הם? צעד נוסף. מאומה. שלחה רגל והתנשפה בתדהמה. הקרקע המוצקה לפני היתה אשליה, חלל ריק. ביקשה לחזור

אך יד נשלחה מתוך האדמה והיא נמשכה כלפי מטה ומצאה עצמה חבוקה בזרועותיו של הבדואי שאחז בה והורידה. רותי נבוכה ממגעו והשתחררה בתנועה חדה בוחנת את סביבתה.

הם נמצאו בתוככי מערה עגולה. שורשי עץ השיטה השתרגו מכל עבר יוצרים בהתפתלויותיהם מקלעת שעטפה את הכתלים דמויי הכדור. אור חדר מבעד לסדקים שנוצרו בתקרה.

מאור פנה אליה, "זהו פתח המחילה." אמר בהתרגשות עצומה, "עכשיו צריך לפעול לפי ההוראות בדפים."

הבדואי ניצב בצד, מצפה בסקרנות אך שליו בחזותו. רותי הגניבה אליו מבט והבדואי חייך אליה רכות, "רב כוחה של המערה. את ילדינו נמול בה ושמים יקרא לראשונה בין כתליה." קולו נע בין קירות העפר, נמוך ומלא.

"ניסיתם לחפור דרך הקירות?" שאל מאור.

מבטו של הבדואי הפך חד, "איש לא יגע בקירות המערה הקדושה. כיצד נקלקל את אשר לא יצרנו. המערה מתנת האל היא ומעשה ידיו."

מאור פרש את הדפים, "נרמז בברור כי יש במערה דבר סוד. חייבים לגלותו." למרות שלוותו של הבדואי קרן ממנו איום ברור. ברותי עלתה ודאות כי אם ינסה מאור להזיז ולו אבן אחת במערה יילקחו מהם חייהם. היא קרבה אל מאור והביטה בדפים שהחזיק. הכתב עליהם דמה לכתב העברי הקדום. מאור הניע אצבעו על המילים בצד הגזע הראשי, "עוולות האדם יתגלו אל האור בבוא יום צדקה." שורת המילים טיפסה אל בין הענפים, "בבואו אל המערה יעור הצופה ויוליכו אל הארץ אליה כיוון." מאור מלמל לעצמו את המילים ורותי נסוגה לאחור מוותרת על הניסיון להבינן.

עיניה פגשו בשורש עבה, נשימתה נעצרה. השורש ירד לאורך הכותל מתפצל בדרכו לשלישית שורשים דקים יותר אשר התפצלו אף הם במתכונת זעירה אך זהה לחלוטין לענפי עץ השיטה שניצב מעל המערה. השורשים הדקים המשיכו והתפצלו כמעשה תחריט מתוך העפר. רותי עקבה הולכה אצבעה עליהם בעדינות משחזרת את דרך בואם למערה, "מהענף המרכזי פנינו ימינה, ואחר כך עברנו על פי האמצעי..." נגעה בשורש קטנטן וזה נע תחת אצבעותיה.

"בזהירות." לחש מאור בקול חרד.

השורש נשבר לפתע. רותי מיהרה לאחוז בו בבהלה. אחזה בו בחוזקה ונשאה עיניה בחשש אל הבדואי. זה הביט בשורש הקטנטן כלא מאמין, "מעולם לא נפגע דבר במערה." אמר בחרדה. אחז בידה בכוח כמבקש לחלץ את השורש או לתקן את

שארע. רותי משכה את היד וסגרה את אגרופה למנוע את לקיחתו. כפיס העץ החל מתחמם. ביקשה להשאיר את אגרופה מכווץ, אך אור עלה מתוכו והיא פרשה בבהלה את אצבעותיה.

באחת הוארה המערה באור יקרות. הבדואי נרתע לאחור וניצב אחוז הלם מביט בלהבה שטיפסה מתוך כף ידה של רותי.

לא חשה כל כאב. הלהבה ריקדה לעומתה בידידות ורותי התבוננה אל תוכה כמחפשת אחר תווי חיים בין הלהבות. עיניה מלאו דמעות. היא החלה סובבת על מקומה. מאור הביט בה בהשתאות. תנועותיה הפכו מהירות יותר ויותר שעה שהסתובבה, והלהבה הולכת וגדלה, אופפת את כל גופה.

עוד סיבוב מהיר מן העין ודמותה של רותי התפוגגה ונעלמה. מאור פלט צווחה וזינק לפנים. ריק וחסר. חלל המערה היא גלוי וחשוף כשרותי אינה בתוכו. "לאן היא נעלמה?" זעק מאור לעבר הבדואי שניצב בלא תזוזה כמאשים.

הבדואי הביט אל המקום ממנו נותק השורש הדק, "צדקתם שניכם." אמר, "דבר סוד היה טמון במערה ולא ידענו. מעבר ודרך לעולם האחר."

עיני מאור מלאו בכאב, "לא חשבתי כי רותי תמצא את המעבר, ואני אשאר כאן מאחור."

הבדואי הניח עליו את ידו בידידות, "מי יודע, אולי זו הסיבה שבגללה הגעתם לכאן. דרכה היא." פנה אל היציאה, "נקרא לזקנים ונספר מה שקרה. אולי תהיה להם עצה בשבילך." מאור ביקש למחות אך לא מצא דבר לומר ויצא בעקבותיו.